

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **sędzia Monika Dominiak**

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2024 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Wojciecha Klickiego**

przeciwko **Poczcie Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie**

o ochronę dóbr osobistych

- I. oddala powództwo;
- II. ustala, że powód ponosi koszty postępowania w całości, a ich szczegółowe wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

UZASADNIENIE

Powód Wojciech Klicki pozwem z 3 lipca 2020 r. (*data stempla pocztowego - k. 35*) wniósł o:

- 1) zobowiązanie pozwanej Poczty Polskiej S.A. w Warszawie do usunięcia skutków bezprawnego naruszania dóbr osobistych powoda w postaci oświadczenia, sporządzonego na oficjalnej papeterii Poczty Polskiej S.A. i podpisanego przez osoby uprawnione do reprezentacji pozwanej, czcionką Times New Roman w kolorze czarnym na białym tle, rozmiar 14, bez wyróżnienia, odstęp między wierszami 1,5 o następującej treści:

„Działając w imieniu Poczty Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie przepraszamy Pana Wojciecha Klickiego za bezprawne przetwarzanie przez Poczta Polska S.A. Jego danych osobowych. Poczta Polska S.A. nie posiadała podstawy prawnej dla pozyskania tych danych osobowych z rejestru PESEL na potrzeby organizacji wyborów na Prezydenta PR w 2020 r. oraz dla dalszego ich przetwarzania w powyższym celu, w związku z czym tymi działaniami naruszyła prawo do prywatności i zgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych Pana Wojciecha Klickiego. Wyrażamy z tego tytułu ubolewania.”

w ten sposób, że pozwana doręczy oświadczenie o wskazanej wyżej treści i we wskazanej formie listem poleconym na adres zamieszkania powoda w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia;

- 2) na podstawie art.82 RODO w zw. z art.92 ustawy z 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych oraz na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art.448 k.c. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną naruszeniem Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenie dyrektywy 95/46/WE (dalej jako: „RODO”) oraz naruszenia

dóbr osobistych powoda tj. prawa do prywatności, prawa do autonomii informacyjnej i prawa do ochrony danych osobowych.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że pozwana w kwietniu 2020 r. zwróciła się do Ministerstwa Cyfryzacji z wnioskiem o przekazanie danych osobowych z rejestru PESEL, dotyczących żyjących obywateli polskich, którzy uzyskali pełnoletność najpóźniej 10 maja 2020 r., i których krajem zamieszkania jest Polska, w tym danych osobowych powoda. Z dniem otrzymania danych, pozwana stała się administratorem danych osobowych obywateli w rozumieniu art.4 pkt 7 Rozporządzenia. Zdaniem powoda przekazanie pozwanej danych osobowych nastąpiło bez podstawy prawnej. Dodatkowo pozwana bezprawnie przetwarzała dane osobowe obywateli, w tym powoda. Powyższe przyczyniło się do naruszenia przez pozwaną dóbr osobistych powoda w postaci prawa do prywatności, prawa do autonomii informacyjnej i prawa do ochrony danych osobowych. Jak również do naruszenia przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/6799 z 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych. Co uzasadnia żądanie usunięcia skutków tych naruszeń w postaci zobowiązania pozwanej do przeproszenia powoda oraz zapłaty zadośćuczynienie za wyrządzoną mu krzywdę (*pozew -k. 3 – 14*).

Poczta Polska S.A. w Warszawie w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwana zaprzeczyła aby dopuściła się naruszenia jakichkolwiek przepisów prawa dotyczących ochrony danych osobowych. Zaprzeczyła również aby, posiadała status administratora danych osobowych przekazanych jej z rejestru PESEL, gdyż nie była uprawniona do ustalania celu i sposobu przetwarzania danych osobowych. Cel, sposób i zakres przetwarzania danych osobowych wynikały bowiem jednoznacznie z podstaw prawnych, upoważniających pozwaną do uzyskania dostępu z rejestru PESEL, w szczególności z art.99 ustawy z 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS -CoV-2 i decyzji Prezesa Rady Ministrów.

Pozwana zaprzeczyła także aby przetwarzanie przez nią danych osobowych stanowiło naruszenie dóbr osobistych powoda oraz powodowało ingerencję w jego poczucie pewności i bezpieczeństwa. W szczególności z uwagi na to, że pozwana dostęp do danych osobowych z rejestru PESEL posiadała już od 8 września 2014 r., na mocy decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych. Ponadto pozwana wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej korzysta z danych osobowych milionów osób oraz skutecznie zabezpiecza je przed jakimkolwiek niedozwolonym wykorzystaniem. Podniosła, że powód w wyniku jej działań nie poniósł jakiegokolwiek szkody ani krzywdę (*odpowiedź na pozew – k.52 – 63*).

Powód w piśmie procesowym z 9 kwietnia 2024 r. podał, że 13 marca 2024 r. Naczelny Sąd Administracyjny (sygn. akt II OSK 1630/21) oddalił skargę kasacyjną Poczty Polskiej S.A. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 26 lutego 2021 r. (*sygn. akt IV SA/Wa 1817/20*). Tym samym prawomocne stało się rozstrzygnięcie sądu administracyjnego stwierdzające bezskuteczność czynności Ministra Cyfryzacji z 22 kwietnia 2020 r. w przedmiocie udostępnienia Poczcie Polskiej S.A. danych osobowych z rejestru PESEL, dotyczących żyjących obywateli polskich, którzy uzyskali pełnoletność 10 maja i których krajem zamieszkania jest Polska. Powyższy fakty wzmacniają prezentowane dotychczas stanowisko powoda, że jego dane osobowe były przetwarzane przez pozwaną bez podstawy prawnej (*pismo procesowe – k.196 – 196v*).

Pozwana w piśmie procesowym z 6 maja 2024 r. wskazała, że z przywołanego przez powoda wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 marca 2024 r. (*sygn. akt II OSK 1630/21*) nie wynikają żadne fakty wpływające na zmianę stanowiska pozwanej w niniejszej sprawie. Podkreśliła, że powyższy wyrok potwierdza jej stanowisko odnośnie uprawnionego przekonania strony pozwanej o jej działaniu zgodnym z prawem oraz o istnieniu podstawy do podjęcia przez spółkę działania. Podała, że z racji swojej pozycji ustrojowej nie była podmiotem właściwym ani uprawnionym do dokonywania oceny i analizy racjonalność ustawodawcy w celu weryfikacji prawidłowości przyjętej wykładni prawa (*pismo -k. 198 – 198v*).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Minister Spraw Wewnętrznych decyzją z 8 września 2014 r. znak: DSO-WUI-6173-24.2/14 wyraził zgodę na udostępnienie Poczcie Polskiej S.A. danych ze zbioru PESEL za pomocą urządzeń teletransmisji danych do realizacji zadań ustawowych (*decyzja – k.23*).

Prezes Rady Ministrów decyzją z 16 kwietnia 2020 r. znak: BPRM.4820.2.3.2020 - na podstawie art.11 ust.2 w zw. z art.11 ust.2a, ust.3 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego - polecił Poczcie Polskiej S.A. w Warszawie, realizację działań w zakresie przeciwdziałania COVID -19, polegających na podjęciu i realizacji niezbędnych czynności zmierzających do przygotowania przeprowadzenie wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w 2020 r., w trybie korespondencyjnym, w szczególności przez przygotowanie struktury organizacyjnej, zapewnienie niezbędnej infrastruktury oraz pozyskanie koniecznych zasobów materialnych kadrowych (*decyzja – k.75 -76*).

Minister Zdrowie w piśmie z 17 kwietnia 2020 r. skierowanym do Prezesa Rady Ministrów powołując się na stan epidemii i kontekst konstytucyjnego obowiązku przeprowadzenie wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarekomendował zorganizowanie wyborów w 2022 r. w formie korespondencyjnej. Jednocześnie wyjaśnił, że zgodnie z wszelkimi dostępnymi estymacjami rozwoju sytuacji epidemii w Polsce, w ciągu najbliższych dwóch lat nie widzi możliwości przeprowadzenie wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w ich standardowej bezpośredniej i osobistej formie w lokalach wyborczych (*pismo – k. 153a*).

20 kwietnia 2020 r. Poczta Polska S.A. w Warszawie na podstawie art.99 ustawy z 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS -CoV-2 i realizacją zadań związanych z organizacją wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, złożyła do Ministerstwa Cyfryzacji w Warszawie wniosek o przekazanie w formie elektronicznej danych z rejestru PESEL dotyczących żyjących obywateli polskich, którzy uzyskali pełnoletność najpóźniej 10 maja 2020 r., i których krajem zamieszkania jest Polska. Ministerstwo Cyfryzacji pismem z 22 kwietnia 2020 r. poinformowało o możliwości odbioru nośnika danych (1 płyty) z wnioskowanymi danymi i poprosiło o odbiór nośnika danych w tym dniu. Jednocześnie wskazało, że po wykorzystaniu danych do celu określonego art.99 ww. ustawy, prosi o przekazanie oświadczenia o usunięciu danych (*wniosek -k.18 – 19; pismo – k. 20*).

Państwowa Komisja Wyborcza w piśmie z 23 kwietnia 2020 r. znak: ZPOW-421-10/20 skierowanym do Komisarzy Wyborczych wskazała, że operator publiczny w rozumieniu ustawy z 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, na podstawie art.99 ustawy z 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS -CoV-2 upoważniony jest do żądania wydania danych ze spisu wyborców (*pismo – k. 165*)

16 września 2020 r. na stronie internetowej <https://uodo.gov.pl/pl/138/1508> zamieszczono „Oświadczenie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w sprawie pozyskiwania danych osobowych wyborców przez operatora pocztowego”, z którego wynikało, że w obrocie prawnym jest rozstrzygnięcie organu administracji rządowej (decyzja Prezesa Rady Ministrów z 16 kwietnia 2020 r.) nakładające obowiązek, o którym mowa w art.99 ustawy z 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS -CoV-2, dla realizacji którego potrzebne jest pozyskanie danych osobowych przez operatora pocztowego, a tym samym, istnieje podstawa prawna do udostępnienia tych danych operatorowi pocztowemu. Dodatkowo podano, że zgodnie z art.6 ust. 1 lit. c RODO przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem jeżeli jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze (*wydruk ze strony internetowej <https://uodo.gov.pl/pl/138/1508> -k. 73 – 74*).

W odczuciu powoda działanie pozwanej polegające na pozyskaniu danych osobowych z rejestru PESEL, naruszyło jego prawo do prywatności, autonomii informacyjnej i ochrony danych osobowych. Zdaniem powoda działanie pozwanej było niezgodne z prawem, ponieważ pozwana nie posiadała podstawy prawnej aby pozyskać dane powoda z rejestru. Sytuacja pozyskania danych osobowych celem przeprowadzenia wyborów była działaniem nielegalnym, nieuzasadnionym i bezpodstawnym. Powoływana przez pozwaną decyzja premiera, nie jest faktyczną podstawą pozyskania przez nią danych. Według powoda jego krzywda wynikała z uczucia frustracji i złości wywołanego działaniem pozwanej, która ignorowała przysługujące powodowi prawa. Dobra powoda nie zostały naruszone przez osoby trzecie w związku z pozyskaniem przez pozwaną jego danych (*zeznania powoda -k.145v-146*)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów. W ocenie Sądu brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności oraz mocy dowodowej.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne, były one bowiem spójne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się złożenia przez pozwaną stosownego oświadczenia i doręczenia go powodowi oraz zasądzenia kwoty 1 000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za naruszenia przez pozwaną dóbr osobistych powoda w wyniku otrzymania i przetwarzania przez pozwaną danych osobowych powoda, w związku przygotowaniem do przeprowadzenia korespondencyjnych wyborów prezydenckich w 2020 r.

Pozwana natomiast domagała się oddalenia powództwa podnosząc, że pozyskując dane obywateli polskich, w tym powoda działała zgodnie z prawem,

Podstawę prawną żądania powoda stanowią przepisy kodeksu cywilnego regulujące problematykę ochrony dóbr osobistych, a także art. 82 ust. 1 RODO.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do treści art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W myśl § 3 przywołanego przepisu regulacje powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym.

Art.448 § 1 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę albo zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W myśl art. 82 ust. 1 RODO każda osoba, która poniosła szkodę majątkową lub niemajątkową w wyniku naruszenia niniejszego rozporządzenia, ma prawo uzyskać od administratora lub podmiotu przetwarzającego odszkodowanie za poniesioną szkodę.

Stosownie do art. 47 Konstytucji RP każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym. Ochrona prywatności obejmuje również, stosownie do art. 51 Konstytucji RP autonomię informacyjną, która oznacza prawo do decydowania o ujawnieniu innym informacji dotyczących swojej osoby, a także prawo do kontroli nad takimi informacjami, jeżeli znajdują się one w posiadaniu innych podmiotów. Choć w art. 51 Konstytucji RP mówi się o autonomii informacyjnej jednostki, to nie ulega kwestii, że regulację tę rozwija przede wszystkim ustawa o ochronie danych osobowych, stosownie zresztą do dyspozycji art. 51 ust. 5 ustawy zasadniczej. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 12 listopada 2002 r., (*SK 40/01, OTK*) stwierdził wprost, że prawo do ochrony danych osobowych stanowi szczególny instrument ochrony życia prywatnego. Jest zatem wyspecjalizowanym środkiem ochrony tych samych wartości, które chronione są przez prawo do prywatności. Jak natomiast wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 1984 r. (*I CR 400/83, orzeczenie opublikowane w zbiorze Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izby Cywilnej za rok 1984, nr 11, poz. 195*), otwarty katalog dóbr osobistych (art. 23 i 24 k.c.) obejmuje także dobra osobiste związane ze sferą życia prywatnego, rodzinnego, ze sferą intymności. Ochrona w tym zakresie może odnosić się do wypadków ujawnienia faktów z życia osobistego i rodzinnego, nadużywania uzyskanych informacji aby je opublikować lub w inny sposób rozgłaszać.

Z treści przepisu art. 24 § 1 k.c. wynika, że ochrona dóbr osobistych służy w każdym przypadku zagrożenia naruszeniem bądź naruszenia dóbr osobistych. Sprawca naruszenia cudzych dóbr osobistych może zwolnić się z odpowiedzialności z tego tytułu jedynie wtedy, gdy wykaże, że jego działanie nie było bezprawne. W nauce prawa cywilnego ukształtował się stabilny katalog okoliczności uznawanych za wyłączające bezprawność zachowania

naruszającego cudze dobra osobiste, do których należą: działanie w ramach porządku prawnego tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa; wykonywanie prawa podmiotowego; zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylenia jej skuteczności w niektórych przypadkach); działanie w obronie uzasadnionego interesu.

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych, sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanego było bezprawne. Bezprawność należy rozumieć jako zachowanie (działanie bądź zaniechanie) sprzeczne z porządkiem prawnym lub zasadami współżycia społecznego. Dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej na podstawie art. 24 k.c. Natomiast na tym, kto podjął działanie zagrażające dobru osobistemu innej osoby lub naruszające to dobro, spoczywa ciężar dowodu, że nie było ono bezprawne. Wynika to z ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu statuowanej przepisem art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu pozyskanie przez pozwaną danych osobowych powoda stanowiło naruszenie jego prawa do prywatności. Powód bowiem nie wyraził zgody na udostępnienie i przetwarzanie jego danych osobowych przez pozwaną w celu przygotowania się do przeprowadzenia wyborów korespondencyjnych.

W orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, że zachodzi nierozzerwalny związek pomiędzy prawem osób, których dane są przetwarzane, do ochrony tych danych z prawem do prywatności, wartością chronioną na podstawie art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. (...) Ograniczenie prawa do prywatności przejawiające się w udostępnianiu przez administratora informacji o obywatelach (danych osobowych) może nastąpić tylko wtedy, gdy przemawia za tym inna wyraźnie określona norma, zasada lub wartość konstytucyjna, a stopień tego ograniczenia pozostaje w odpowiedniej proporcji do rangi interesu, któremu ograniczenie to ma służyć. Do udostępniania danych osobowych i to na jakiegokolwiek podstawie prawnej zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679. RODO chroni podstawowe prawa i wolności osób fizycznych, w szczególności ich prawo do ochrony danych osobowych (art. 1 ust. 2). Przetwarzanie danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 2 RODO, a więc także „ujawnianie przez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie”, jest zgodne z prawem w przypadkach,

gdy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze względnie do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi (art. 6 ust. 1 lit. c i e RODO). W obu wymienionych przypadkach podstawa przetwarzania danych musi być określona w prawie Unii lub państwa członkowskiego, któremu podlega administrator (art. 6 ust. 3 RODO). W prawie krajowym zasady udostępniania danych z rejestru PESEL oraz rejestrów mieszkańców uregulowane zostały w przepisach ustawy o ewidencji ludności (art. 45 i n.). Dane z tego rejestru udostępnia się podmiotom wymienionym w art. 46 ust. 1, jednakże tylko w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań; związek ten musi wynikać z konieczności posiadania danych osobowych objętych rejestrem dla osiągnięcia celu wyznaczonego treścią zadania (udostępnienie obligatoryjne). Dane z rejestru PESEL mogą być udostępnione także innym podmiotom określonym w art. 46 ust. 2, jednakże po spełnieniu wszystkich wymogów zawartych w tym przepisie (udostępnienie fakultatywne). Przepis art. 99 ustawy z 2020 r., stanowi niewątpliwie przepis szczególny w stosunku do przedstawionej regulacji ogólnej dotyczącej udostępniania danych z rejestru PESEL. Według treści tego przepisu operator wyznaczony w rozumieniu ustawy - Prawo pocztowe, po złożeniu przez siebie wniosku w formie elektronicznej, otrzymuje dane z rejestru PESEL, bądź też z innego spisu lub rejestru będącego w dyspozycji organu administracji publicznej, jeżeli dane te są potrzebne do realizacji zadań związanych z organizacją wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej bądź w celu wykonania innych obowiązków nałożonych przez organy administracji rządowej. Dane, o których mowa w zdaniu pierwszym, przekazywane są operatorowi wyznaczonemu, w formie elektronicznej, w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia otrzymania wniosku. Operator wyznaczony uprawniony jest do przetwarzania danych wyłącznie w celu, w jakim otrzymał te dane. *(zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 marca 2024 r. II OSK 1630/21)*

Przy uwzględnieniu powyższego Sąd uznał, że chociaż doszło do naruszenia prawa do prywatności przez pozwaną, to działanie pozwanej nie było bezprawne, bowiem Prezes Rady Ministrów decyzją z 16 kwietnia 2020 r. na podstawie art.11 ust.2 w zw. z art.11 ust.2a, ust.3 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego - polecił pozwanej, realizację działań w zakresie

przeciwdziałania COVID -19, polegających na podjęciu i realizacji niezbędnych czynności zmierzających do przygotowania przeprowadzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w 2020 r., w trybie korespondencyjnym, w szczególności przez przygotowanie struktury organizacyjnej, zapewnienie niezbędnej infrastruktury oraz pozyskanie koniecznych zasobów materialnych kadrowych. Wobec tego zwrócenie się przez pozwaną do Ministerstwa Cyfryzacji o wydanie danych osobowych obywateli polskich w tym powoda, stanowiło wykonanie obowiązku nałożonego na pozwaną przez Prezesa Rady Ministrów. Natomiast swą podstawę prawną to działanie miało w art.99 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Brak bezprawności działania pozwanej skutkowało koniecznością oddalenia powództwa w całości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i na podstawie art.98 § 1 k.p.c. Szczególne wyliczenie kosztów Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

sędzia Monika Dominiak

Zarządzenie:

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

sędzia Monika Dominiak